Aplec Scout, escoltisme adult de Mallorca

noves

el butlletí

núm. 285
gener 2019

Carrer Seminari, 4 · 07001 Palma (Illes Balears) · junta@aplecscout.org · www.aplecscout.org ·

LA GRAN NIT DE S'ARENGADA

L'UNIVERS DE RAMON LLULL

CARRER I PLAÇA DEL BANC DE L'OLI

NE ME QUITTE PAS

Qui som

JUNTA DIRECTIVA DE L'APLEC:

Santi Hernaiz Alfosea	*President*
Eduard Mas Bataller	*Vicepresident*
Iolanda Trilla Belmonte	*Secretaria*
Pere Joan Serna Soler	*Tresorer*
Neus Pujol Maura	*Vocal*
Maria Gacias Gilet	*Vocal*
Àngel Zaragoza Bennassar	*Vocal*
Bartomeu Alorda Ladaria	*Vocal*
Mateu Barceló Pastor	*Vocal*
Faust Frau Camacho	*Vocal*
Carme Vidal Jaume	*Vocal*

ACTIVITATS QUE REALITZA L'ASSOCIACIÓ:

- *Sopar Tertúlia (mensual)*
- *Activitat: excursions i visites culturals (mensual)*
- *Reunió de Junta (mensual)*
- *Edició de Noves, la revista (anual)*
- *Edició de Noves, el butlletí (mensual)*
- *Assemblea General Ordinària (anual)*
- *Dia del Pensament (anual)*
- *Celebració de la Pasqua (anual)*
- *Sant Jordi, patró dels escoltes (anual)*
- *Festa de l'estiu (anual)*
- *Sopar d'arengades, festa de Nadal (anual)*
- *Trobada d'Escoltes Adults de Catalunya, València i Mallorca (biennal)*
- *Reunió Trilateral (amb FMF i MEGM)*

edita:

A. E. M. Aplec Scout
c/. Seminari, 4 - 07001 Palma
noves@aplecscout.org

Redacció:
Eduard Mas
Faust Frau
Pere Joan Serna
Mateu Barceló
Santi Hernaiz

Fotografia:
Àngel Zaragoza

Administració
Pere Joan Serna

Correcció ortogràfica:
Iolanda Trilla

Relacions públiques:
Maria Gacias
Neus Pujol
Carme Vidal

Distribució:
Mateu Barceló

Pàgina web:
Tomeu Alorda

Disseny gràfic, maquetació i direcció:
Santi Hernaiz

Participació:

Podeu enviar els vostres articles d'opinió, imatges comentades, inquietuts, etc. a la següent adreça de correu-e:

noves@aplecscout.org

Pàgina web:

www.aplecscout.org

Els articles signats expressen l'opinió de llurs autors i no necessàriament la de l'associació.

Editorial

«Migrants»

D'ençà que diversos grups de primats arborícoles africans es decidiren a deixar la seguretat de les branques altes i s'atreviren a viure arran de terra, a poc a poc anaren dreçant la seva figura i desenvolupant el seu cervell, iniciant un camí evolutiu que els conduí a conquerir el cim de l'escala evolutiva planetària.

Quan foren conscients de la seva supremacia, començaren a expandir el seu territori i principiaren a migrar. Des del continent africà s'estengueren a quasi tots els racons del planeta creant comunitats cada vegada més evolucionades i més estables, desenvolupant un altre sentit: el possessiu! La raça humana va ser conscient de la propietat privada i el món s'anà quedant petit per les contínues cultures que anaven florint en els continents més afavorits on començaren a definir-se les fronteres i a desaparèixer les terres neutrals. Paral·lelament les societats i els individus també es començaren a subdividir, forts i febles, cultes i ignorants, creients i creients (quasi sempre en Déus enfrontats) i, sobretot, en rics i pobres. Els lideratges naturals es convertiren en autoritats que modificaren les formes d'influència en actituds d'obediència i submissió, massa sovint per la força de les armes.

Una vegada assumit (voluntàriament o a la força) aquest nou estatus preponderant, els diferents regnes, estats, religions, etc., tingueren la necessitat imperiosa d'expandir-se i d'imposar la seva concepció del món i el seu poder els uns als altres, esgotant els seus recursos; quan en varen ser conscients, giraren els ulls cap als continents que ells creien menys desenvolupats, Àfrica i Amèrica principalment, iniciant-se un indiscriminat procés de colonització i d'explotació de recursos humans i materials per part dels diversos països al·lòctons, sense deixar de banda els conflictes ideològics i territorials que provocaren dues guerres mundials.

Finalitzada la segona guerra mundial, els països africans començaren a independitzar-se, malgrat que les nacions europees varen seguir controlant la seva vida econòmica, però a poc a poc els anaren abandonant a la seva sort. Anteriorment ho havien fet també els països del continent americà.

Des de llavors, hem evolucionat fins a graus inimaginables per a aquells éssers primitius, però els humans mai hem deixat de migrar ni tampoc d'intentar imposar-nos els uns per damunt dels altres. Ara, les societats més evolucionades, les més riques, les més cultes... encimbellades dalt dels seus moderns nius, enriquides a costa dels territoris que durant segles han explotat, volen impedir que els més desfavorits segueixin exercint el seu dret a migrar cercant millors horitzons. Ignoren (ignoram) el seu sofriment i els deixen morir ofegats en el cementiri marítim en què s'ha convertit el Mediterrani. S'entesten a barrar-les el pas doncs no volen que els nous vinguts puguin enfilar-se a les branques més altes dels seus (dels nostres) arbres... no sigui cosa que ens adonem que nosaltres o qualsevol avantpassat nostre, proper o llunyà, alguna vegada també va ser migrant.

«La gran nit de s'arengada»

Faust Frau - Palma.

Un moment del sopar a La Real. *Foto: Pere J. Serna.*

La darrera festa de l'any de s'Aplec és el sopar de les arengades. Fa més de trenta anys que ens reunim per lloar aquest peixet després dels excessos de les festes.

Una vegada més férem la bauxa a La Real, un bon lloc d'acolliment on els frares sempre ens diuen que sí. És una cambra que té tot el que necessitam i sobretot té calefacció.

La trobada era a les vuit, però els que havíem de preparar la sala ja hi eren a partir de les set. A poc a poc, arribà la resta. A les vuit, com sempre, només faltava n'Eduard, qui amb l'excusa que ha de torrar les arengades com més tard millor perquè siguin calentes sempre fa tard. A més, s'encarrega de dissenyar i elaborar els trofeus que es lliuraran durant la nit. En aquesta edició es va lluir, se superà: els dissenys dels guardons (l'arengada d'or, argent i bronze) foren una novetat, com podeu veure a la foto. És un orgull per a s'Aplec tenir un artista tan creatiu, gràcies, Eduard.

Els trofeus realitzats per Eduard Mas. *Foto: Pere J. Serna.*

N'Eduard repartint les arengades. *Foto: Pere J. Serna.*

Contemplats els trofeus i feta la xerradeta, posàrem els peus sota la taula per començar el tiberi: pa moreno, oli, tomàtigues, grells, pernil, cuixot, camaiot, formatge i les arengades que n'Eudard repartí per les taules. I si qualcú la volia crua, també n'hi havia! Alguns refegiren i no quedà absolutament res. I, arribats a aquest punt, festa major: sortiren dues ensaïmades farcides de cabell d'àngel que no tocaren voreres. Ah, i com sempre, les gran beneficiades de les poques sobres que hi va haver

varen ser les gallines d'en Ramon i na Tere.

Panxa i orella calentes. El vi, que era molt bo, animà una vetlada en què els comensals contaven la seva. Però el denominador comú només era un: «Jo en prenc set, de pastilles... Jo, quatre... Jo, Sintron... El metge m'ha dit que he de caminar... A mi em sobren un parell de quilos... Si no fos pels genolls... Jo m'oblid de moltes de coses...», un rosari de tristes realitats.

L'animació d'enguany anava de música. Havíem de cantar o almanco intentar-ho, i per això vàrem preparar un karaoke.

Mateu Barceló. *Foto: Pere J. Serna.*

En Mateu va organitzar el joc i va fer un sistema de puntuació que, jo crec, ni ell es va aclarir; cantàrem en grups de tres, tres cançons per grup. Hi va haver de tot i molt, si uns ho feien bé, els altres millor, i vinga rialles, sobretot dels que miraven. Es varen cantar tangos, ranxeres, cançons clàssiques del nostre temps (Renato Carosone, Cecília, Jaume Sisa, Adamo, Carlos Cano, Sabina, Carlos Gardel, Los Panchos i, fins i tot, Eufràsia.

El primer grup comença a cantar. *Foto: Pere J. Serna.*

Ningú no se'n va poder escapar, tothom passà per la pedra.

A l'hora de puntuar, tots ho havien fet tan bé, tan bé, que va ser impossible triar un equip guanyador. Aleshores, com sempre, el Presi va dir la seva.

Pep, Francisca i Faust. *Foto: Pere J. Serna.*

Carme. Mateu i Pepita. *Foto: Pere J. Serna.*

Per cert, en Santi va ser l'únic que no va cantar amb l'excusa que havia de manejar l'ordinador.

Bé, el que deia, el Presi va dir la seva i amollà aquesta: «*Ja que tots ho han fet tan i tan bé, propòs que un premi es lliuri a l'organitzador del joc, l'altre a qui ha muntat les cançons i que el tercer es rifi entre la resta*». I així es va fer i tothom content, cul batut i cara alegre.

Entre una cosa i l'altra, ja s'havien fet més de les onze de la nit i, per respecte al silenci dels frares, decidírem partir abans que ens fessin fora. Això sí, endreçàrem el local, com a bons escoltes, i tot ho deixàrem al seu lloc a punt de pastora mia. I, com qui no vol la cosa, arribà el moment de dir-nos adéu. Quin escàndol: besades, abraçades, estretes de mans, que tingueu una bona entrada d'any, igualment per a tu, que l'any que ve sia millor, igualment per a tu, que tingueu salut, igualment per a tu..., bé, un rosari de frases fetes. Arribats a aquest punt, cametes ens valguin i cadascú al seu niu, i més amunt en donen dos i un mullat d'oli.

Un any més, la Gran Nit de l'Arengada va ser un gran èxit i qui no ho creu que ho vagi a cercar.

Marilen, Margalida i Maria Antònia. *Foto: Pere J. Serna.*

El president anunciant els guardonats. *Foto: Pere J. Serna.*

Els guardonats amb els seus trofeus. *Foto: Pere J. Serna.*

«L'Univers de Ramon Llull»

Santi Hernaiz - Palma.

Un moment de la tertúlia. *Foto: Faust Frau.*

Per on començar? Segons el nostre convidat d'avui, el Sr. Josep Maria Vidal i Roca, lingüista, teòleg, filòleg i membre de la Maioricensis Schola Llulística, el primer que hem de fer és assimilar la grandesa d'aquesta figura excepcional i destriar, si és possible, la realitat de la ficció, començant pel seu nom. Se l'ha citat amb multitud de noms, tants apel·latius com interpretacions, per raons religioses, polítiques, poètiques, personals... Se l'ha considerat sant, missioner predicador, místic, teòleg, filòsof, literat, científic, pedagog, lingüista, pare del català, esotèric, viatger... però també tronat, excèntric, pintoresc, fantàstic, utòpic o visionari. El que és indiscutible és que fou un gran escriptor, amb més de 280 obres publicades d'una gran varietat de temes. Però, com podem conèixer aquest gegant desmesurat i inesgotable? De principi ja tenim problemes, ja que els principals estudiosos de la seva biografia (Carreras i Artau, Platzeck, Bonner...) no es posen d'acord en el nombre de títols publicats, oscil·lant entre els 255 i els 292 (que ja n'hi ha), la majoria d'ells escrits en llatí i en menor quantitat en català i llatí o només en català. També els seus seguidors són queixosos de la manca d'edicions traduïdes al català modern; diuen els erudits que Llull és a la literatura catalana el que Dante a la italiana, Cervantes a la castellana, Shakespeare a l'anglesa o Goethe a l'alemanya. Fatalment, la majoria dels seus escrits, inclòs el Llibre de la Contemplació, no es poden comprar en català en cap llibreria, pot algú imaginar-se una llibreria italiana sense una edició de la Divina Comèdia?, o una espanyola sense el Quixot? En aquestes circumstàncies, la figura de Llull queda reduïda a una xifra, a un mite sense referència o continguts concrets. Una dificultat afegida per entendre tan complex personatge i el seu llegat és la complicació del sistema que va idear: L'Art Magna, un llenguatge formal inventat per ell basat en la lògica combinatòria per poder parlar de tot el que és rellevant a la filosofia i a la religió sense la barrera de les llengües, amb el desig de convertir els musulmans al cristianisme. Un primer intent de crear una mena de sistema de comunicació universal en tres presentacions, l'Ars Magna Generalis, la versió més llarga, l'Ars compendiosa inveniendi veritatem i l'Ars Brevis. Però no tot són entrebancs, un deixeble de Llull, Thomas Le Myésier, prenent consciència de la caòtica producció del seu mestre, projecta ordenar els seus escrits en un còdex que denomina Electorium i en fa tres versions, l'Electorium màgnum (l'escriu el 1325) i consta de 590 fulls, actualment es troba a la Biblioteca Nacional de París. L'Electorium mèdium, era un resum de l'anterior però malauradament s'ha perdut i el Breviculum ex artibus Raimundi electum, encara més resumit i il·lustrat amb una sèrie de miniatures a tall de còmic que són una transcripció pictòrica de la Vita coetània i que es conserva a la Badische Landesbibliothek de Karlsruhe (Alemanya). La importància de les tres versions de l'Electorium pel que fa al coneixement de la vida de Ramon Llull es troba en les introduccions, ja que totes comencen amb la Vita coetània, una autobiografia dictada pel beat als seus deixebles de la cartoixa de Vauvert (París) el 1311, on relata entre altres, els detalls de la seva conversió, les seves visions de Crist en la creu i la renúncia a la família, el luxe i la riquesa per dedicar-se a Déu. Posteriorment, la fantasia i les tradicions s'han encarregat de "completar-ho" amb

fets difícils de comprovar, l'embaràs de sa mare ja gran, la casa on va néixer, la persecució a cavall dins l'església de Santa Eulàlia d'una dama que tenia els pits rosegats pel càncer , la identificació de Randa com a muntanya lul·liana, la creu del beat Ramon, la mata escrita, la cova on va romandre, el martiri per lapidació, l'arribada forçada del vaixell amb el seu cadàver, etc., elements que es van repetint i combinant a totes les vides dels sants, de la mateixa manera que una sèrie limitada de sons o lletres es repeteixen o combinen a totes les paraules d'un idioma. A les Acta martyrum i a les Acta sanctorum s'intenta reflectir què és un sant dins l'àmbit de l'església catòlica. Com que les necessitats de l'Església canvien amb el temps, també van evolucionant les vitae. El sant és l'individu que permet als que l'envolten fer acte d'imitació i de mutació (conversió), agafar la creu i seguir a Jesucrist: la imitatio Christi, de l'home medieval. La llegenda catòlica occidental ha interpretat sempre la vida d'un sant com un medi: No és una biografia, és una vita, hagiografia. A l'època de les persecucions, quan l'església encara no té el poder, ens trobam amb uns sants contestataris, que han de ser imitats. La llegenda és semblant a totes aquestes vitae: una persona de família cristiana i bona posició social i econòmica s'oposa a un decret de l'emperador, perquè és contrari a una llei del Déu vertader. És torturat a fi de fer-li confessar que creu en els ídols. Es produeix algun miracle. A la fi és executat. Més miracles després de mort. La disposició mental –imitatio- és, en aquestes primeres vides, la protesta de l'oprimit. Època dels màrtirs. En un moment posterior, quan l'església esdevé oficial, ja no necessita sants contestataris: en aquest moment la llegenda s'estructura entorn de ermitans o anacoretes que fugen del món i es tanquen a monestirs, o coves, o viuen tots sols a llocs deserts. Les vitae canvien. El que s'ha d'imitar ara és la fuita del "món". La lluita ja no és amb el poder, sinó amb el dimoni. Quan, a la segona meitat del primer mil·lenni, l'església torna a sentir-se en perill, es posa en circulació una altra forma de la llegenda: el sant violent que a cavall, amb una espasa i una llança lluita i allibera la veritat -una verge- d'un drac horrible, el dimoni, els heretges, els mahometans. És l'època de Sant Jordi, els croats, els ordes militars. La disposició mental a imitar torna ser diferent. Els canvis que des de l'any 1000 ocorren al món occidental obliguen l'església a un nou plantejament. Les noves vitae marquen un altre perfil. Per descobrir-lo, el P. Oliver cerca les coincidències que es troben a les vitae de Gioacchino da Fiore (1135-1202), Sant Francesc (1181/82-1226) i Ramon Llull. Les resumeix en dotze: Infantesa precedida o acompanyada de fenòmens religiosos. Joventut pecaminosa. Conversió del protagonista a una vida de penitència. Menyspreu dels diners. Presència de la creu a la conversió. Retir i solitud a qualque lloc llunyà. Formació intel·lectual a algun monestir. Aparició d'un "*vir forma pulcherrimus*" (una forma bella) que li comunica d'una manera miraculosa el secret de la saviesa. Estructuració d'un sistema simbòlic propi, amb un vocabulari original. Fama entre les classes populars. Preocupació per la conversió dels infidels i aversió a la croada de les armes. Fracàs entre els contemporanis.El que coneixem de Ramon Llull és vida, biografia o hagiografia? Va viure una joventut pecaminosa? Són certes les aparicions de Jesucrist? Es va convertir i va vendre tots els seus béns? Va rebre la il·luminació de Cura? Va patir la crisi de Gènova? Parlava i escrivia en àrab i llatí? Viatjava pobrament? Anava per tot arreu recomanat pels reis o governants? Realitat o ficció, quis scit.

Josep Maria Vidal i Santi Hernaiz. *Foto: Faust Frau.*

Col·labora en el manteniment de l'Aplec, fes-te soci per menys de 2 euros al mes!

Quota anual: 20 euros.

Palma , a .... de ..... 20....

Benvolguts amics:

Per la present sol·licit afiliar-me, amb data d'avui, a l'associació **APLEC SCOUT, Escoltisme adult de Mallorca,** amb seu a Palma, carrer Seminari, 4, codi postal 07001.

Signatura

ORDRE al BANC

Senyors:

Agrairé que, fins a nou avís, vulguin atendre amb càrrec al compte indicat els rebuts que siguin presentats per l'Associació **APLEC SCOUT, Escoltisme adult de Mallorca**

Nom i llinatges .....

Carrer o plaça ..... Número ..... Pis .....

Població ..... Municipi ..... Codi postal .....

DNI o NIF ..... Telèfon ..... Mòbil .....

Adreça electrònica .....

Banc o caixa

Data *Signatura*

Aplec Scout, escoltisme adult de Mallorca
Carrer Seminari, 4 - 07001 Palma - junta@aplecscout.org

Retallar per la línia de punts i enviar per correu ordinari.

Història de l'escoltisme

Redacció.

Lord Baden-Powell,
Boy Scout Founder,
Dies at 83 in Kenya
ON THE RECORD

Diari de l'època anunciant la mort de BP.

El mes de gener de l'any que recentment començam (2019) es compleixen 78 anys de la mort del fundador dels Boy Scouts, els escoltes per a nosaltres.

Baden-Powell ens va deixar afablement un 8 de gener de l'any 1941 en la localitat kenyana de Nyeri (Àfrica), capital del comtat del mateix nom situat a 180 km al nord de la capital Nairobi, a mig camí entre les muntanyes Aberdare i la muntanya Kenya, ciutat en la qual Robert Baden-Powell i la seva esposa havien fixat la seva residència uns anys abans, el 1938. Una nodrida comitiva formada per joves escoltes i membres de l'exèrcit el va acompanyar solemnement fins al seu últim estatge.

Els Baden-Powell davant la seva residència a Nyeri (Kenya).

Lord Baden-Powell està enterrat al costat de la seva esposa Lady Olave Saint Claire Soames en el St. Peter's Cemetery al Parc Natural Wajee, perquè quan Lady Baden-Powell, va morir, les seves cendres van ser enviades a Kenya i dipositades al costat del cos del seu marit.

La senzilla làpida que presideix la tomba dels Baden-Powell està decorada amb els símbols característics de l'escoltisme i el guiatge, la flor de lis i el trèvol, i sobre la seva base figura un cercle amb un punt en el centre, que és el signe de pistes característic dels escoltes per a referir-se al "Final de Pista" (que també pot interpretar-se com "Tornar a casa", o "Jo he anat a casa").

Kenya va declarar la tomba de Baden-Powell monument nacional.

Tomba de Robert Baden-Powel i la seva dona a Nyieri (Kenya).

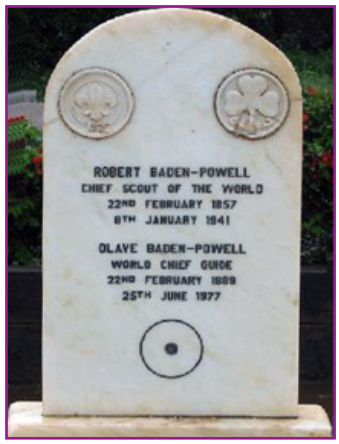

Làpida amb els símbols escoltes.

mallorca
aire, mar, terra

Aire, Mar, Terra

La terra que era inhòspita,
des del cor torna paisatge.

imatges: mateu barceló
paraules: jeroni fito

Refranys de febrer

Avui febrer, demà Candeler i Sant Blai el darrer.

Febrer abeurat, mig any assegurat.

Febrer caparrut, hivern llarguerut.

Febrer plujós, ordi abundós.

Mai no ha passat febrer, que no hagi florit s'ametller.

Frase del mes

Els temps feliços de la humanitat són les pàgines en blanc de la història.

Leopold Von Ranke.

Endevineta

Que és allò que té forat
i en trobam per onsevulla,
I si aquell que el tasta, el mulla
dins mel, el troba encertat.

Solució: ?

Endevineta anterior

Jo faig feina ajagut,
i estic dret es temps que dorm;
i puc dir que no te'n fiïs
fins es moment que som mort.

Solució: Un plat.

Acudit.
Arriba un homo a les quatre de la matinada a ca seva i diu a la seva dona:
—Mariiiia, fregeix-me un bistec que estic mort de gana.
I la seva dona li respon:
—Una merda et fregiré!!!!
—Idò ja són ganes de gastar oli, perquè no ma la pens menjar!

Secció conduïda per Pere J. Serna

Els nostres carrers

Sí teniu curiositat o consultes a fer, escriviu a: **noves@aplecscout.org.**

El mes passat va sorgir el nom de Banc de l'Oli i de la normativa que prohibia que dues vies (en aquest cas un carrer i una plaça) duguessin el mateix nom.

Doncs bé, aquest mes parlarem del carrer del Banc de l'Oli i de la plaça del Banc de l'Oli. El carrer va del carrer del Sindicat a la plaça del Banc de l'Oli. Ha sofert al llarg dels anys diferents noms, com són carrer del "Bany d'en Granada" o del "Banc d'en Granada", a causa d'uns banys d'aquest nom que hi hagué en aquest carrer. Les paraules banc i bany són sovint confoses i no és aquest el primer cas. Posteriorment va ser retolat com a "calle de Salou" i més tard com a *"calle del Banco"*, després *"calle del Aceite"* i finalment com a "carrer de l'Oli", fins que a partir de 2008, un cop desapareguda la normativa esmentada, va recuperar el nom tradicional.

Al final del dit carrer trobam la plaça del mateix nom i que fou un element important en la vida comercial de la ciutat durant molt de temps. A partir de 1496 hi hagué una porxada de dos vessants sostinguda per columnes i voltada d'un banc de pedra (d'aquí el nom de la plaça) on es disposava, es mesurava i es venia l'oli que s'introduïa a la ciutat i on uns delegats de l'autoritat recaptaven els imposts corresponents. Igual que el carrer també va sofrir els canvis de bany d'en Granada i banc d'en Granada. El 1900 li canviarem el nom per "plaça de Palou i Coll" en homenatge a l'advocat, polític i dramaturg en castellà Joan Palou i Coll que visqué veïnat d'aquesta plaça. Tanmateix, la gent continuà dient el nom tradicional de sempre.

Antigament hi havia una capelleta amb un crucifix, il·luminada per una llàntia que consumia oli del qual es venia a la plaça. Actualment hi ha una escultura de Remígia Caubet que representa una àvia recitant el famós poema de Pere d'Alcàntara Penya "La Colcada" als seus néts.

Font: "Els carrers de Palma. Toponímia i patrimoni de la ciutat" de Gabriel Bibiloni. Per a més informació o per l'adquisició d'exemplars (a les llibreries està exhaurit) enllaçar amb http://bibiloni.cat/palma

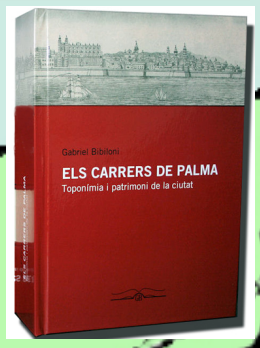

Cançons

Eduard Mas - Bunyola

Ne me quitte pas (No em deixis) és una famosa cançó composta, escrita i interpretada per Jacques Brel el 1959. La cançó va sorgir arran de la separació de Brel i Suzanne Gabriello (tot i que fou ell qui se'n separà). El mateix Brel va dir en una entrevista que aquesta cançó no és una cançó d'amor, sinó una cançó sobre la covardia dels homes.

Ne me quitte pas	No em deixis,
Il faut oublier	cal oblidar,
Tout peut s'oublier	tot es pot oblidar
Qui s'enfuit déjà	el que ja ha fugit.
Oublier le temps	Oblidar el temps,
Des malentendus et le temps perdu	els malentesos i el temps perdut
À savoir comment	per saber com.
Oublier ces heures	Oblidar aquelles hores
Qui tuaient parfois à coups de pourquoi	que mataven, a vegades a cops de per què,
Le cœur du bonheur	el cor de la felicitat.
Ne me quitte pas (3)	No em deixis. (3)
Moi je t'offrirai	Jo t'oferiré
Des perles de pluie	perles de pluja
Venues de pays où il ne pleut pas	vingudes de països on no plou.
Je creuserai la terre jusqu'après ma mort	Cavaré la terra fins i tot després de la meva mort
Pour couvrir ton corps d'or et de lumière	per cobrir el teu cos d'or i de llum.
Je ferai un domaine	Jo faré un territori
Où l'amour sera roi, où l'amour sera loi	on l'amor serà rei, on l'amor serà llei,
Où tu seras reine	on tu seràs reina.
Ne me quitte pas (3)	No em deixis. (3)
Ne me quitte pas	No em deixis.
Je t'inventerai	Inventaré per a tu
Des mots insensés	paraules sense sentit
Que tu comprendras	que comprendràs.
Je te parlerai	Et parlaré
De ces amants-la	d'aquells amants
Qui ont vu deux fois leurs cœurs s'embraser	que van veure dos cops els seus cors cremant-se.
Je te raconterai l'histoire de ce roi mort	Jo t'explicaré la història del rei mort
De n'avoir pas pu te rencontrer	per no haver-te pogut conèixer.
Ne me quitte pas (3)	No em deixis. (3)
On a vu souvent	Hem vist sovint
Rejaillir le feu	ressorgir el foc
D'un ancien volcan	de l'antic volcà
Qu'on croyait trop vieux	que creiem massa vell.
Il est, paraît-il	Hi ha, sembla,
Des terres brûlées	terres cremades
Donnant plus de blé	donant més blat
Qu'un meilleur avril	que el millor abril.
Et quand vient le soir	I, quan arriba la tarda,
Pour qu'un ciel flamboie	perquè el cel cremi,
Le rouge et le noir ne s'épousent-ils pas?	el vermell i el negre no s'abracen?
Ne me quitte pas (3)	No em deixis. (3)
Ne me quitte pas	No em deixis.
Je ne vais plus pleurer	No ploraré més,
Je ne vais plus parler	no parlaré més.
Je me cacherai là	M'amagaré
À te regarder danser et sourire et	per mirar-te ballar i somriure
À t'écouter chanter et puis rire	i per escoltar-te cantar i després riure.
Laisse-moi devenir l'ombre de ton ombre	Deixa'm esdevenir en l'ombra de la teva ombra,
L'ombre de ta main	en l'ombra de la teva mà,
L'ombre de ton chien	en l'ombra del teu gos.
Ne me quitte pas (3)	No em deixis. (3)

Ne me quitte pas

Mes de febrer 2019

Dia 02, dissabte: Jornada previa a la XXXII Assemblea de l'Aplec a Lluc.
Hora: 18:30.
Lloc: Santuari de Lluc.

Dia 03, diumenge: XXXII Assemblea General Ordinària de l'Aplec Scout a Lluc.
Hora: 12:00.
Lloc: Santuari de Lluc.

Dia 11 dilluns: Sopar-Tertúlia.
Hora: 20,00.
Lloc: **Cafè Alféizar**.
Carrer Jordi Villalonga i Velasco, 9 - Palma.
Preu: **14,00** euros.

MENÚ
Pa amb oli i companatge
Postres
Aigua, vi i cafè o infusió.

Tema: **«DIA MUNDIAL DEL PENSAMENT SCOUT»**

El 22 de febrer, onomàstica de Robert Baden-Powell i també de la seva esposa Olave, els escoltes i les guies de tot el planeta celebram el **Dia mundial del Pensament Scout**.

L'Aplec Scout ho celebrarà onze dies abans, recordant els orígens d'aquesta jornada de reflexió sorgida el 1926 durant la quarta Conferència Internacional del Guiatge.

Ara que el tema de la igualtat està en boca de tots, volem ressaltar que aquesta idea sorgí de la branca femenina de l'escoltisme.

Us convidam, doncs, a unir-vos a aquesta celebració i a aportar el vostre pensament referent a la igualtat de les persones amb independència del seu gènere, la seva raça o les seves idees (enviau-les per WhatsApp al tel. abaix indicat).

Imprescindible confirmar l'assistència abans del 09 de febrer al tel.: 610 605 988 (Neus).

Dia 18, dilluns: Reunió de Junta.
Hora: 20:00.
Lloc: Carrer Seminari, 4.

Dia encara per determinar (pendent d'autorització)

Visita a l'avió CONVAIR CORONADO DE SPANTAX, situat a la Base Aèria de Sont Sant Joan amb membres del MUSEU AERONÀUTIC ILLES BALEARS.

Previsió d'activitats de març

Dia 04, dilluns: Sopar Tertúlia.

Dia 10, diumenge: Activitat.

Dia 11, dilluns: Reunió de Junta.